

стѣ да останѣтъ двамата чисти и непож-
тнати въ дѣвство-то си до животъ. Не
слѣдъ дѣло врѣмѣ сѣ прѣставихъ (умрѣхъ)
родители-тѣ, Юліанови и, Василискыни, ка-
то имѣ оставихъ безъкроино иманіе; тогава
тѣи сзидоухъ два монастыри-мѣжескый и
женскый, дѣто, отдѣлени, покаяхъ герихъ сѣ, и
той остана въ мѣжескымъ, а тѣ въ женскымъ;
тамъ сѣ сзкрахъ много иноци и инокыни,
надъ които сами бѣхъ начальници. При С-го
Юліана сѣ накрахъ до десѣтъ хылади кра-
тъ, кои-то усърдно работяхъ за Бога.

Въ това врѣмѣ царсвахъ двамата невѣр-
ници: Діоклитіанъ и Максиміанъ, кои-то
бѣхъ подвижжи сѣрашно гоненіе върху
Христіаны-тѣ, като охижедахъ всѣду и
смѣшвахъ Христовъ-тѣ черквъ. Тогава
Св. Юліанъ и Василискъ припаднахъ на по-
стъ и молитвъ да молатъ Бога съ сълзы,
да бы утвърдилъ свои-тѣ вѣрны, и прибран-
ны отъ тѣхъ иночествующи, като ги за-
пази за да не сѣ погуби нито една душа,
и всичвы-тѣ правѣдници да бѣдѣтъ на-
едно въ небеси-тѣ оградѣ. Послѣ сѣ из-
вѣсти на Св. Василискъ въ виденіе Христа